

เหตุรำคาญหมายถึงอย่างไร ? กรณีที่สถานประกอบการ กิจการก่อเหตุรำคาญประชาชนจะร้องเรียนให้เจ้าพนักงาน ท้องถิ่นดำเนินการอย่างไรได้บ้าง ?

ตามกฎหมายการสาธารณสุข กำหนดว่า “การกระทำใดๆ ที่ก่อให้เกิดกลิ่น (เหม็น) แสง เสียง รั้วสี ความร้อนสิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพถือว่าเป็นเหตุรำคาญ” กรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้น ประชาชนผู้เดือนร้อนย่อมมีสิทธิที่จะร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นได้

กรณีที่นาย ก. ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรอยู่ในที่ดินมาแล้วกว่า 10ปีอยู่ห่างไกลชุมชนแต่ต่อมามีคนจำนวนมากมาสร้างบ้าน อยู่ใกล้ๆ แล้วจะมาร้องเรียนเหตุรำคาญได้หรือไม่ ?

การประกอบกิจการการเลี้ยงสุกรของนาย ก. ไม่ว่าจะประกอบการมาแล้วกี่ปีก็ตาม ย่อมไม่มีสิทธิที่ไปละเมิดสิทธิของผู้อื่นที่อยู่ข้างเคียงได้ ซึ่งการก่อ “เหตุรำคาญ” หมายถึงการกระทำใดๆ ที่ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็นซึ่งถือว่าการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ดังนั้น จึงขึ้นอยู่กับว่าการประกอบกิจการเลี้ยงสุกรของนาย ก. ได้ก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือไม่? ถ้าผู้ใกล้เคียงเห็นว่าก่อให้เกิด ก็ย่อมเป็นสิทธิที่จะร้องเรียนได้

ประชาชนโดยทั่วไปมีสิทธินำข้อร้องเรียนอย่างไรบ้างตามกฎหมาย การสาธารณสุข และจะมีสิทธิฟ้องศาลปกครองหรือไม่อย่างไร ?

หน้าที่ของประชาชน มีดังนี้

1. ต้องปฏิบัติตามกฎกติกาที่ปรากฏในข้อกำหนดของท้องถิ่น
2. ต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น กรณีที่จะประกอบกิจการรับจ้างเก็บ ขนหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลมูลฝอย ตลาดสดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ สถานที่จำหน่ายหรือเสิร์ฟอาหารที่มีขนาดเกิน 200 ตารางเมตร หรือไม่เกิน 200 ตารางเมตร
3. ต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง และการเก็บขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามอัตราและระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น

สิทธิของประชาชน มีดังนี้

- ✓ มีสิทธิร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นกรณีที่ได้รับ ความเดือดร้อนรำคาญจากการกระทำของผู้ใดหรือ สถานประกอบการใดๆ
- ✓ มีสิทธิได้รับใบอนุญาตกรณีที่ยื่นคำขอใบอนุญาต และปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของ ท้องถิ่น
- ✓ กรณีที่ยื่นขอใบอนุญาตมีสิทธิได้รับทราบผลภายใน 30วันหากเจ้าพนักงานจะขยายเวลาต้องแจ้งให้ผู้ขอ ทราบเป็นหนังสือ และขยายได้เพียง 15 วัน ไม่เกิน 2 ครั้งและกรณีที่จะมีคำสั่งไม่อนุญาตเจ้าพนักงานต้อง ชี้แจงและระบุเหตุผลประกอบด้วย
- ✓ มีสิทธิได้รับใบรับแจ้งจากเจ้าพนักงานทันทีที่ได้แจ้ง และจะได้หนังสือรับรองการแจ้งภายใน7วันนับแต่วันที่ แจ้งทั้งนี้ต้องมีเอกสารหลักฐานในการแจ้งถูกต้อง ตามข้อกำหนดของท้องถิ่นแล้ว
- ✓ มีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงาน(กรณี ที่เห็นว่าคำสั่งนั้นไม่ตรงกับที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ เหตุผลตามข้อเท็จจริง) ให้อุทธรณ์ไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขภายใน30 วันนับแต่วันที่ ได้รับคำสั่งนั้น

053703653 ต่อ 152, 0931374023

Facebook :กองสาธารณสุขฯ กต.บ้านคู เชียงราย

ID line:phsasook

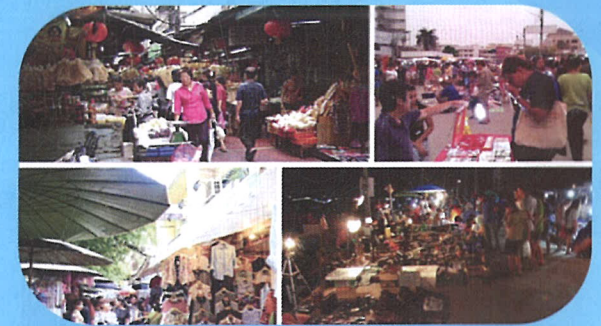
คู่มือ

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

สารานุกรมสำหรับประชาชน

Public Health Law

คนทั่วไป มักรู้จักว่า “มาตรการทางกฎหมาย” เป็นการบังคับขู่เข็ญให้ผู้คนต้องปฏิบัติ แต่ที่จริงกฎหมายเป็น “กฎ กติกา” ที่สังคมกำหนดให้ผู้คนต้องปฏิบัติ เพื่อความสงบสุขของสังคม

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
เทศบาลตำบลบ้านคู

ทำไมต้องมีพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. 2535

1. ประชาชนต้องดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ
2. ประชาชนจะต้องได้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ปลอดภัย ได้อยู่ในอาคารที่ถูกสุขลักษณะ ได้กินอาหารสะอาดปลอดภัย ได้ประกอบกิจการที่ปลอดภัย
3. เพื่อเป็นกฎกติกาในการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 คุ้มครองสุขภาพของ ประชาชนอย่างไร ?

1. การควบคุมและกำจัดสิ่งปฏิกูล
2. การดูแลอาคารให้ถูกสุขลักษณะ
3. การควบคุมดูแลกิจการที่เกี่ยวข้องกับอาหาร
4. การควบคุมดูแลกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
5. การกำหนดเป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
6. การกำหนดเขตจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

ใครเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดูแล และควบคุมตามกฎหมายสาธารณสุข

1. ราชการส่วนท้องถิ่น ได้แก่ กทม. เมืองพัทยา เทศบาล อบต. และ อบจ.
2. เจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้แก่ ผู้ว่าราชการ กทม. นายกเมืองพัทยา นายกเทศมนตรี นายก อบต. นายก อบจ.
3. เจ้าพนักงานสาธารณสุข
4. ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

**อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องทำการตามรอบ
แห่งกฎหมาย จะทำการโดยอำเภอใจหรือนอกกรอบ
วัตถุประสงค์มิได้**

ราชการส่วนท้องถิ่นจะควบคุมดูแลเรื่องการจัดการสิ่งปฏิกูล และมูลฝอยตามกฎหมายการสาธารณสุขอย่างไร ?

ดำเนินการเก็บ ขน และกำจัดเอง โดยจัดให้มีรถขนขยะมูลฝอย และให้บริการเอง หรือมอบให้ผู้อื่นดำเนินการ โดยการจ้างเอกชนทำแทนและอนุญาตให้เอกชนดำเนินการโดยทำเป็นธุรกิจที่ได้รับอนุญาตตามวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น

ตามหลักกฎหมาย “การเรียกเก็บค่าบริการใดๆของหน่วย
งารราชการจะต้องมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้จึงจะเรียกเก็บได้”

ราชการส่วนท้องถิ่นจะดูแลกิจการที่เกี่ยวข้องกับอาหาร เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายการสาธารณสุขอย่างไร ?

กำหนดให้ผู้ประสงค์ที่จะประกอบกิจการตลาดสดและสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหารที่มีขนาดเกินกว่า 200 ตารางเมตรต้องขอใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น สำหรับสถานที่จำหน่ายหรือสะสมอาหารที่มีขนาดไม่เกิน 200 ตารางเมตร ต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบเมื่อได้แจ้งแล้วก็สามารถประกอบการได้เลยผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องปฏิบัติให้ถูกหลักสุขาภิบาลอาหาร

กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพคือกิจการประเภทใด ?

กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หมายถึง กิจการที่มีกระบวนการหรือขั้นตอนการผลิต หรือการบริการที่อาจก่อให้เกิดของเสียหรือสิ่งที่มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการ และประชาชนที่อาศัยอยู่ข้างเคียงได้ เช่น กิจการเลี้ยงสัตว์ ผลิตอาหารหรือเครื่องดื่ม ผลิตชุบโลหะ เชื่อมโลหะซ่อมเครื่องยนต์ โรงเลื่อยไม้ โรงสีข้าว โรงทอผ้า โรงไม้หิน ผลิตซีเมนต์ปูนชนิดต่างๆ ผลิตน้ำมันปิโตรเลียม หรือผลิตภัณฑ์กรด ต่าง สารเคมี รวมทั้งสถานบริการอาบอบนวด แต่งผม คาราโอเกะ โรงมหรสพอื่น ๆ เป็นต้น ราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดประเภทกิจการที่ประสงค์จะควบคุมในเขตท้องถิ่นของตนได้โดยการออกข้อกำหนดของท้องถิ่น พร้อมกันนั้นอาจกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานด้านสุขลักษณะที่ผู้ดำเนินการนั้นต้องปฏิบัติได้ด้วย

การวางขายสินค้าตามทางเท้าริมบาทวิถี หรือถนน กระทำหรือไม่ ? ใครเป็นผู้มีหน้าที่ดูแล

ปกติทางเท้า ริมบาทวิถี ถนน ถือว่าเป็นที่หรือทางสาธารณะ ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่จะต้องดูแลปกป้องรักษา เพื่อประโยชน์ของประชาชนโดยส่วนรวม บุคคลโดยทั่วไปจึงไม่มีสิทธิที่จะใช้ที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยพลการได้ ดังนั้น ผู้ใดที่จะจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะใดๆ ในเขตท้องถิ่น จะต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนจึงจะจำหน่ายได้ นอกจากนี้ ถ้าเป็นการจำหน่ายอาหารหรือเครื่องดื่ม ยังต้องปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามข้อกำหนดของท้องถิ่นด้วยเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกประกาศของท้องถิ่นกำหนดเขตควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะได้ 4 ลักษณะ คือ

- 1.เขตห้ามซื้อห้ามขายโดยเด็ดขาด
- 2.เขตห้ามขายสินค้าบางชนิด
- 3.เขตห้ามขายในเวลาที่กำหนด
- 4.เขตให้ขายได้โดยมีเงื่อนไข

**กรณีนายก.จัดให้มีการค้าขายสินค้าอาหารและสินค้าประเภท
อื่นๆด้วยแบบตลาดนัดหรือเปิดท้ายขายของโดยเก็บค่าเช่าในที่
ของตนเองจะถูกควบคุมตามกฎหมายการสาธารณสุขหรือไม่ ?**

กรณีการจัดให้มีการค้าในลักษณะดังกล่าวข้างต้นถือว่าเป็น “ตลาด” ตามกฎหมายการสาธารณสุข คือ สถานที่หรือบริเวณที่จัดไว้เป็นที่ชุมนุมเพื่อการค้าขายสินค้าประเภทอาหารต่างๆ ไม่ว่าจะมียุติค้าอย่างอื่นอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม จะเป็นการขายของเป็นการประจำหรือเป็นครั้งคราว หรือตามวันกำหนด ซึ่งกฎหมายกำหนดให้ต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินการ ดังนั้น นาย ก. ที่ดำเนินการจัดตลาดนัด หรือเปิดท้ายขายของในที่ของตน จึงต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นของเขตนั้นก่อนและต้องปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติของท้องถิ่นนั้นด้วย เว้นแต่จะเป็นการขายสินค้าอย่างอื่นที่ไม่ใช่อาหารเลยในที่ของตนเอง จึงจะไม่ต้องขออนุญาตก่อนประกอบการ